

137

XVII. Kaita tie.

— Olette taas sūrrellyt mielin määrin muutamia säkeitä.

— Älkää sanoko miehi määrin. Onhan ajatusyhteys selvä. Vuorisäärnassa lopusssa Jeesus vielä tahtoo painaa seuraajiensa mielin oikean käsityksen taivasten valtakunnan suhteesta näkyväiseen maailmaan. Vaikka taivasten valtakunta ei ole paikallisesti eikä ajallisesti eriltään maanmaailmasta, koska se Jeesuksen omien sanojen ja opetusten mukaan on meissä ihmisissä itsessämme, ei siihen astumiseen silti tapahdu yhtä helposti kuin siirtymiseen oven kautta huoneesta toiseen tässä maailman valtakunnassa. Taivasten valtakunta on läheisyydestään huolimatta oman laatuensa ja olemuksensa kautta siksi etäällä joka päiväisestä tapuunastamme, että on ikäänkuin kulgettava pitkä tie, suuremman valtakunnan portille päästäen. Tätä tietä Jeesus nimitti "kaidalle tielle", tethlimmenee hee hodos, arta via. Ja mikä on kaidan tien tunnusmerkki? Se selviää säkeistä 21-27. Kaita tie on elävien tekojen tie, ei mielen uskon. Ne jotka tyytyvät huutamaan Jeesusta Nestariksi (olevaksi), eivät kuge kaidalle tielle. Kaita tie ei ole jumalanpalvelusmuotojen, pyhien toimintusten, ja rukousten ja sakramenttien tie. Kaidalla tie

lä kulkee yksinomaan se, joka tahtaa Isän tahdon, s. o. elää Jeesuksen käskyjen tottelemisessa. "Menkää pois minun luotani te, jotka ette ole lakiani noudattaneet."

— Tuossa teillä onkin oma suomenno: "jotka ette ole lakiani noudattaneet." Vanhassa suomennoksessa on "väärin tekijät".

— Alkuteksteissä sanoo: hoi ergatsomenoi teen anomian, latinaksi qui operamini iniquitatem. Sanasta saadaan siis suomeksi: "jotka tekevät laittomuutta" eli harjoittavat. Mutta kethä harjoittavat laittomuutta muut kuin ne, jotka eivät tottele lakia? Ja mistä laista tässä on kypsyys? Ei tietenkään Mooseksen laista, joka oli aikansa elänyt ja "vanha", vaan etämän omasta laista, jonka Jeesus oli ilmoittanut ja paljastanut vudessa käskysääntä. Jeesuksen käskyt olivat nyt lain korkein ilmaus, ja sentähden niitä vastaan rikkominen oli rikkomista etämän lakia vastaan.

— Mitä tarkoittavat sanat "sinä päivänä säkersi": "monet sanovat minulle j. n. e."? Puhunko Jeesus kuolemanhetkestä?

— Jos huomaatte, olen asettanut ne sulku-merkien väliin. Ne ovat ^{paiväiselvitys} ~~lausunto~~ myöhempiä lisäyksiä. Joku kopioiva munkki ajatteli tävasteen valtakunta kuoleman jälkeisenä tilana ja lisäsi hyvästi tarkoituksensa nuo sanat. Mutta ne sotkevat sanojen sisällön kokonaan, kun muistaa, mitä Jeesus tarkoitti tävasteen valtakunnalla. Tässä säkeessä Jeesus nimienomaan vain varoittaa n. s. psyykkisten voimien käytöstä: äl

Luukkaan evankeliumin rinnakkaiskohdassa siltä asiasta ei puhuta mitään. (Luk. VI. 43-49)

kää teho voimatoilla salaisilla kyvyillä siinä luu-
lossa, että ne edistävivät henkistä elämää; niil-
lä on oma alansa sekin maailmassa, mutta henzen
valtakuntaan ne eivät ylety. Jeesus ei mitenkään
puhu kuolemanjätkeistä; vaan tävasteen valtakunnan
ikuisesta, henkisestä elämästä; ja sentähden sanat
"sinä päivänä" ovat tulleista temmitut.

- Kyllä tosiaan ~~ne ovat~~ ^{on} harvassa niitä,
jotka kulkevat kaita tieltä! Useimmat saavat
teyhtyä siihen leveään tiehen, joka vie kadotuk-
seen, - vaikka huomaankin, että te suomen-
te "kuolemaan". Miksi semmoinen suomen-
nos?

- Loogillisen ajatusjohtoon takia. "Ku-
lema" on "elämä" vastakohta. Kreikkalaisessa teok-
lissa eis teen apoteian, latinalaisessa ad perditio-
nem, merkitsee kyllä "häviöön, turmioon, onnettomu-
teen", mutta "kadotukseen" sanalla on siksi suuri teolo-
ginen sivumerkitys, että vächdaamme sen samaan "kuo-
lemaan", # ~~kuolema on kypymys~~ Sita ^{-Tass} ~~emine~~
ymmärrä, ellemme ota lukuun jälleensyntymisen mah-
dollisuutta, josta ennenkin on ollut puhetta. Kuo-
lema elämä on henzen, mutta ensalukun ihmisen
sielullinen, personallinen minä unohtaa itsensä
yhtyy henkeen, täyhtyy ihmishenzen yhä uudelleen
syntyy jälle sielullis=ruumiilliseen maailmaan,
~~kuoles~~ lopulta, jossa ruumistuksessa sen syn-
nyttämä personallinen minä on niin henkevä,
että se kieppaa Isänsä kotiin ja astuu kaidalle tiel-
le. Kaita tie yksin vie ikuiseseen elämään. Leveällä
tiellä kulkeminen vie personalliseen kuolemaan ja
- tai jos sen säilytämme teoklisiin, on meidän ainakin selvästi ymmärrettävää,
mitä "kadotuksella" tarkoitetaan.

jälleensyntymiseen.

— Kaikki ihmiset kulkevat siis leveällä tiellä jaitse ne, jotka kaidalle astuvat?

— Ei, vaan niinkuin Jeesus sanoo, "monet", polloi, multa.

— Kuitenkin niin? Miltä tehti suuret joukot sitten kulkevat?

— Ei varsinaisesti mitään, vaikka tie typti niiden lukumäärä, jotka astuvat leveälle tielle, päivä päivältä kasvaa.

— Nyt en ymmärrä teitä. Tämä on valtausta multa. Olemmekin aina tottuneet ajattelemaan säällillä — elikä yhenhittseellakin — niitä jotka kulkevat leveälle tielle ikuisen kädötukseen.

— Meille on paljon järjetöntä opetettu, vaan siitä eivät elämän tosiseikat muuta sikä Jeesuksen oppi.

— Mihin on Jeesuksen oppi tassa kohden? En ole sitä vielä selvillä.

— Kaikki ihmiset, jotka uppoutuivat elämän hyörintään ja pööröintiin, jotka elävät ajattelun ta ikuisia, kypymättä miksi, vähittäin muusta kuin jokapäiväisistä iloista ja suruista, — kaikki he elävät kulkemalla mitään "tieltä". He eivät ole vielä heränneet "etsimään". Vasta ne ihmiset, jotka alkavat etsiä ja kolkuttaa, astuvat tielle". Mutta niinkauan kuin heidän etsimisensä "painopiste on järjessä tai sielullisessa mimudessa, niinkauan kuin he toisiin sanoen aateskelevät ja fiksoivat, lukevat ja tuumivat, tutkivat ja arvioivat, valikoivat,

14)

uskovat dogmeihin ja jumaluusopillisiin oppei-
hin, lukevat johonkin kirkkokuuntaan, pal-
velevat jumalaa messuilla ja saarnoilla ja uskovat
niihin, — niin kauan he vielä kulkevat "leveällä
tiellä", joka vie kuolemaan ja jälleensyntyymiseen.
Vasta kun heidän etsimisensä painopiste siirtyy
henkiseen elämään ja sen ihanteellisiin siveelli-
siin arvoihin, vasta silloin he kääntyvät pois-
päin levealta tieltä ja astuvat kaidalle, alkavat
kulkua kääntäen ja keskitetysti Mestarin jäl-
jessä.

— Ihmiset jakautuvat taten kolmeen luok-
kaan?

— Niin, Jeesuksen nimityksiä käyttäen
he ne ovat: 1) ethnikoi, jokapäiväiset ihmiset ("pa-
hanat"), 2) polloi, useat, ja 3) oligoi, harvat.
Useat ovat "kutsutut", mutta harvat ovat "valitut".
Kaikki nimittävät niitä: 1) soomatikoi, ruumiilliset,
2) psykkikoi, sielulliset, ja 3) pneumatikoi,
henkiset ihmiset. Kuten muistatelle, Paavali (esim. 1
Thess. V: 23) erottaa ihmisen kolme osaa: ruumiin (to
sooma), sielun (hee psykhee) ja hengen (to pneuma). Joka-
päiväiset ihmiset, "pahanat", ethnikoi ovat nyt niitä, joiden tajun-
nallinen painopiste on ruumiissa, he ovat ruumiillisia ihmisiä,
soomatikoi; leveällä tiellä kulkijat ovat ne monet, hoi polloi,
joiden tajunnan sisäinen painopiste on persoonallisessa sieluelämässä,
— he ovat sielullisia ihmisiä, psykkikoi; kaidalla tiellä kul-
kijat ovat ^{niitä} harvoja, hoi oligoi, joiden sisäinen tajunta viihtyy
hengen, — he ovat hengen ihmisiä, pneumatikoi.